

P. Bezruč: Leonidas

V soutěskách Thermopyl vstříc hledě záhubě jisté
– barbarů v půlkruhu postoupil tém –
zezadu zaskočen zrádcem,
stál Leonidas.

Před cimbuřím Těšína, na břehu Olzy
stojím já.

Sto sudlic, sto mečů sahá mi k hrudi,
tisíce číhavých očí jak pochodně svítí,
krev teče mi z čela, krev teče mi z očí,
krev utíká z šíje, krev ubíhá z prsou,
nohy mi klouzají v červeném moři,
na ruce prší červená Niagara –

stojím tu v ohromném lánu vlčího máku,
stoupá to rudý dým od země k nebi,

či spustila obloha červenou záclonu k zemi?

Všecko je červené. Helmu jsem přes oči stáhl,

rudé jsou oštěpy, rudé jsou meče,
na rudých komoních vzadu pět jezdců –
znám já vás, hrabata, znám já vás, knížata, znám,
hled'te, a Xerxes, v šarlatě Xerxes! –

Co šepce to komonstvu, co zdvihají se země,
co zvoní, co chřestí, co zní mi to v sluch?

Bůh tebe zatrat', chceš zas jít přes Bospor!?

Zezadu na nohách přeťali šlachy

– vzpomněli Poláci na punský vzor –
rudý mne pohladil anděl, štít z ruky do země padá,
já stojím před Těšínem,
probodnutými boky o Gigulu opřen,
jak zákony kázaly mně.

J. Seifert: ***

Jen věř mi, byl bych k smrti rád,
by se tvé oči usmívaly,
až budeš večer přišívát,
co ti mé ruce potrhaly.

Ty ruce, jež mi posavad
se bez tvých ňader prázdné zdály.
Jen věř mi, byl bych k smrti rád,
by se tvé oči usmívaly.

Až budeš potom usínat,
ať spí se ti, jak spí se králi,
jenž vyhrál bitvu o svůj hrad
strmící na vrcholu skály.
Jen věř mi, byl bych k smrti rád,
by se tvé oči usmívaly.